

sagde om Offentliggørelsen af de Langhoffske Forhør. Det forbavsede mig lidt, at den højtærede Justitsminister kom ind paa dette Emne. Jeg synes, det havde været rimeligere, at dette Spørgsmaal ikke var blevet drøftet her. Jeg tror endog, det havde været naturligt og taktfuldt af den højtærede Justitsminister ikke at gøre det. Naa, det er jo kun en Skønssag. Jeg stiller mig her aldeles som den højtærede Justitsminister. Jeg kunde ogsaa personlig ønske, at de Langhoffske Forhør maatte blive offentliggjorte, thi det vilde være den fuldkønneste Sejr for den Sag, som jeg forfægter. (*P. Th. Nielsen*: Saa udtal det Ønske i Finansudvalget, og de ville blive offentliggjorte). De maa vente, til jeg faar talt ud, jeg stiller mig ligesom Justitsministeren. I det Øjeblik de Langhoffske Forhør vare offentliggjorte, vilde nemlig alle se, at det ikke er Langhoffs Drikkædighed, der er Skyld i, at han er bleven afskediget, og saa ville ogsaa alle se, at selv om en Fortielse fra Muus' Side af Rygterne om, at Langhoff skulde være drikkædlig, havde fundet Sted, var dette ikke afgørende, thi det er ikke Drikkædigheden, der er afgørende i denne Sag. Derfor vilde Offentliggørelsen af de Langhoffske Forhør med Nødvendighed fremtvinge Oprensning for Muus, en Oprensning, som jeg haaber, han skal kunne naa alligevel. Jeg kan altsaa paa dette første Punkt stille mig ved Siden af den højtærede Justitsminister og sige ligesom han: Jeg personlig kunde ønske, at disse Forhør bleve offentliggjorte. Men jeg maa tillige ligesom den højtærede Justitsminister sige, at af Hensyn til Langhoff ønsker jeg dem ikke offentliggjorte, og jeg gad se den Mand, der, naar han kender disse Forhør, vil træde frem og sige: Jeg ønsker dem offentliggjorte. (*Markvorsen*: Hvad er der da i disse Forhør?). De, der ikke kende Forhørene, kunne ikke tale med om det. Disse Forhør ere meddelte Finansudvalget paa samme Maade, som saa overordentlig mange Dokumenter meddeles Udvalgene, nemlig saaledes, at Udvalgenes Medlemmer kunne omtale dem og fremdrage Sagen hver fra sin Side. Men dersom det Parti, som har Flertal i Finansudvalget, ønsker disse Forhør offentliggjorte, har det det jo i sin Magt.

Den Uretfærdighed, som er udvist mod Dr. Muus, fordobles ved, at det er Hoff, som sættes til hans Efterfølger. For det første er der et Hævnmoment i denne Sag. Man kan ikke frigøre sig for den Tanke, at Hoff har luret paa at faa Oprensning

og maaske har tænkt sig, da den nuværende Justitsminister traadte til, at her havde han det Middel, han kunde benytte til at skaffe sig Oprensning fra tidligere Tid, og han har brugt Midlet, saa at Justitsministeren maaske i denne Affære ikke har været andet end et Middel i en anden Mands Haand. Men dertil kommer, at man ogsaa maa forarges, naar man ser, at Hoff sættes ind i den Stilling, som Muus er skubbet ud af, samtidig med at det kan oplyses om Hoff, at han har gjort sig skyldig i Ting, som ere værre end dem, Muus er bleven beskyldt for. Det er ejendommeligt at se, at Hoff's Fremtræden paa Scenen medfører en fuldkommen Kovenning i den højtærede Justitsministers og dermed, synes det, ogsaa i hele hans Partistiske Holdning til Spørgsmaalet om morfinistiske Læger. Hvis der før end nu i disse Dage var blevet spurgt her i Folketinget: Skulle vi have til Embedslæger Mænd, der ere Morfinister eller have været saa stærkt ødelagte af Morfin, at de til enhver Tid kunne falde tilbage, vilde Svaret ubetinget og uden nogen Betænkelighed have været: Nej, det skulle vi ikke paa nogen Maade finde os i. Men nu gøres der alle mulige Ophævelser, fordi Sundhedsstyrelsen vil undersøge til Bunds, hvorvidt de Klager, som Professor Rovsing og de andre udmærkede Læger, som redigere „Hospitalstidende“, have fremført mod bestemte Læger, ere rigtige eller ej.

Den højtærede Justitsminister siger nok, at der skal blive gaaet retfærdigt frem, men hvorledes kan der det, naar Hoff udnævnes til Formand for Sundhedsstyrelsen og bliver den, der skal lede Undersøgelsen? For det første er Hoff selv anklaget — og jeg ser ikke rettere, end at Anklagen imod ham er bestyrket — for at have holdt sin Haand over morfinistiske Embedslæger, og desuden har han erklæret, at Undersøgelsen mod de øvrige anklagede bør stilles i Bero. I de nu ikke længer fortrolige Aktstykker ser man, at Etatsraad Hoff i en Skrivelse af 8. December 1911 til Justitsministeriet udtaler — som jeg tidligere har gjort opmærksom paa, tillader, mærkværdigt nok, Etatsraad Hoff sig at gøre Indstillinger om, hvorledes der i denne Sag skal gaas frem — sig saaledes: „1) at en nærmere Undersøgelse af mit Forhold til de paagældende Lægers Ansættelse og Forbliven i deres Embede er overflødig“ — han erklærer altsaa, at en Undersøgelse mod ham selv er overflødig — „og 2) at Overvejelserne om at behandle de paa-